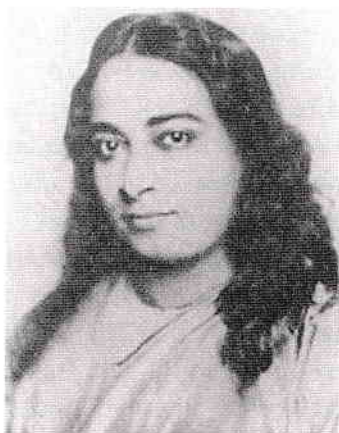

LBRIS

We know
books

Paramhansa Yogananda

Autobiografia unui yoghin

Paramhansa Yogananda

Traducere din limba engleză de
Ana-Maria Datcu

Editura

For You

Cuprins

Prefață / 5

Mulțumiri / 7

Capitolul 1 / Părinții și copilăria mea / 9

Capitolul 2 / Moartea mamei și amuleta mistică / 20

Capitolul 3 / Sfântul cu două corpuri / 26

Capitolul 4 / Fuga mea întreruptă spre Himalaya / 33

Capitolul 5 / „Sfântul Parfumurilor“ își etalează minunile / 45

Capitolul 6 / Swami al Tigrilor / 53

Capitolul 7 / Sfântul care levitează / 61

Capitolul 8 / J.C. Bose, marele om de știință al Indiei / 66

Capitolul 9 / Preafericitul adept și iubirea lui cosmică / 74

Capitolul 10 / Întâlnirea cu Maestrul meu, Sri Yukteswar / 80

Capitolul 11 / Doi băieți fără bani la Brindaban / 89

Capitolul 12 / Anii petrecuți în ashramul Maestrului meu / 97

Capitolul 13 / Sfântul care nu doarme niciodată / 124

Capitolul 14 / Experiența conștiinței cosmice / 131

Capitolul 15 / Furtul conopidei / 138

Capitolul 16 / Cum am dejucat planul stelelor / 148

Capitolul 17 / Sasi și cele trei safire / 158

Capitolul 18 / Făcătorul de minuni musulman / 164

Capitolul 19 / Maestrul meu, aflat la Calcutta, apare și în Serampore / 169

Capitolul 20 / Nu vizităm Cașmirul / 172

Capitolul 21 / Vizităm Cașmirul / 176

- Capitolul 22 / Inima unei statui de piatră / 184
- Capitolul 23 / Cum mi-am primit diploma universitară / 190
- Capitolul 24 / Cum am devenit călugăr al Ordinului Swami / 196
- Capitolul 25 / Fratele Ananta și sora Nalini / 203
- Capitolul 26 / Știința Kriya Yoga / 208
- Capitolul 27 / Înființarea unei școli de yoga la Ranchi / 216
- Capitolul 28 / Kashi, renăscut și regăsit / 224
- Capitolul 29 / Rabindranath Tagore și cu mine ne comparăm școlile / 228
- Capitolul 30 / Legea miracolelor / 233
- Capitolul 31 / O discuție cu Mama Sfântă / 242
- Capitolul 32 / Rama este înviat din morți / 251
- Capitolul 33 / Babaji, yoghinul hristic al Indiei moderne / 258
- Capitolul 34 / Materializarea unui palat în Himalaya / 266
- Capitolul 35 / Viața hristică a lui Lahiri Mahasaya / 277
- Capitolul 36 / Interesul lui Babaji pentru Occident / 288
- Capitolul 37 / Plecarea mea în America / 297
- Capitolul 38 / Luther Burbank, un sfânt printre trandafiri / 306
- Capitolul 39 / Therese Neumann, stigmatizata catolică / 312
- Capitolul 40 / Întoarcerea mea în India / 320
- Capitolul 41 / O idilă în sudul Indiei / 328
- Capitolul 42 / Ultimele zile cu gurul meu / 339
- Capitolul 43 / Învierea lui Sri Yukteswar / 353
- Capitolul 44 / Cu Mahatma Gandhi la Wardha / 371
- Capitolul 45 / „Preafericita Mamă“ din Bengal / 386
- Capitolul 46 / Femeia yoghină care nu mănâncă niciodată / 391
- Capitolul 47 / Întoarcerea în Occident / 401
- Capitolul 48 / La Encinitas, în California / 405
- Capitolul 49 / Alte învățături / 414

Capitolul 1

Părinții și copilăria mea

Trăsăturile caracteristice ale culturii indiene sunt, din cele mai vechi timpuri, căutarea adevărurilor supreme și relația dintre discipol și guru*. Calea mea m-a condus către un înțelept adept al lui Hristos, a cărui viață minunată este un model peste veacuri. El a fost unul dintre marii maeștri, cei care reprezintă singura comoară de preț a Indiei. Asemenea maeștri se nasc în fiecare generație ca să își apere țara de soarta Babilonului și a Egiptului.

Amintirile mele cele mai vechi acoperă trăsăturile unei întrupări anterioare, imagini clare despre o viață îndepărtată în care am fost yoghin** pe culmile înzăpezite din Himalaya. Printr-o legătură atemporală, aceste străfulgerări ale trecutului mi-au oferit și o întrezărire a viitorului.

Necazurile pline de neputințe ale copilăriei nu mi s-au șters din minte. Eram vădit nemulțumit de faptul că nu eram capabil să mă mișc ori să mă exprim liber. Îmi dădeam seama de neputința mea trupească și simțeam nevoia să mă rog intens. Viața mea afectivă agitată lua forma tăcută a unor cuvinte în mai multe limbi. Prin confuzia lăuntrică, urechea mea s-a obișnuit treptat cu silabele limbii bengaleze a poporului meu. Și când te gândești că adulții consideră că mintea unui copil își limitează cuprinderea doar la jucării și degetele de la picioare!

Efervescența psihologică și corpul meu insensibil îmi provocau numeroase crize de plâns încăpățânat. Îmi amintesc nedumerirea familiei în fața suferinței mele, dar și amintiri mai fericite: mângâierile mamei și primele mele încercări de a vorbi și de a face pași mărunți. Aceste victorii timpurii, de obicei repede uitate, constituie totuși originea naturală a încrederii în noi.

* Învățător spiritual; din rădăcina sanscrită *gur*, „a ridica“, „a înălța“.

** Practicant de yoga, „uniune“, străvechea știință indiană de meditație asupra lui Divinității.

Amintirile mele îndepărtate nu sunt singulare. Se știe că mulți yoghini și-au păstrat conștiința de sine neîntreruptă de tranziția dramatică între „viață“ și „moarte“. Dacă omul ar fi doar corp fizic, pierderea acestuia ar însemna efectiv finalul sentimentului de identitate. Dar, dacă profeții au spus adevărul de-a lungul mileniilor, natura esențială a omului este spirituală. Nucleul permanent al egoului uman este doar temporar aliat cu percepția senzorială.

Deși neobișnuite, amintirile clare din copilăria timpurie nu sunt chiar atât de rare. În timpul călătoriilor în numeroase ținuturi, bărbați și femei demni de încredere mi-au relatat despre asemenea reamintiri.

M-am născut în ultimul deceniu al secolului al XIX-lea la Gorakhpur, în Provinciile Unite din nord-estul Indiei, și aici mi-am petrecut primii 8 ani de viață. Eram 8 copii: 4 băieți și 4 fete. Eu, Mukunda Lal Ghosh*, eram al doilea băiat și al patrulea copil.

Tatăl și mama mea erau bengalezi din casta *kshatriya***. Amândoi au fost binecuvântați cu o natură pură. Iubirea lor reciprocă, senină și demnă, nu s-a exprimat niciodată în mod frivol. Armonia parentală desăvârșită era centrul calm al tumultului celor 8 tinere existențe.

Tata, Bhagabati Charan Ghosh, era un om bun, grav, uneori sever. Noi, copiii, îl iubeam mult, dar păstram o anumită distanță respectuoasă. Matematician și logician remarcabil, era ghidat mai ales de intelect. Dar mama era o regină a inimilor și ne-a crescut într-un mediu plin de iubire. După moartea ei, tata și-a manifestat mai mult din tandrețea interioară. Am observat atunci că privirea lui se metamorfoza adesea în cea a mamei.

Eu la vârsta de 6 ani

Sub îndrumarea mamei, am făcut prima noastră cunoștință dulce-amăruie cu Scripturile. Învățăture din *Mahabharata* și *Ramayana**** erau invocate cu ingeniozitate și ajutau la menținerea disciplinei. Educația și pedeapsa mergeau împreună.

* Numele meu a fost schimbat în Yogananda când am intrat în străvechiul Ordin monahal al Swamilor, în 1914. Gurul meu mi-a conferit titlul religios de *Paramhansa* în 1935 (vezi capitolele 24 și 42).

** În mod tradițional, a doua castă, a războinicilor și conducătorilor.

*** Aceste epopei străvechi reprezintă tezaurul istoriei, mitologiei și filosofiei Indiei. Un volum *Ramayana and Mahabharata* al „Everyman's Library“ reprezintă o condensare în versuri englezești de Romesh Dutt (New York, E.P. Dutton).

Ca semn zilnic de respect față de tata, mama ne îmbrăca îngrijit după-amiaza pentru a-l întâmpina acasă când venea de la birou. El era vicepreședinte în cadrul Bengal-Nagpur Railway, una dintre marile companii de căi ferate din India. Munca lui presupunea deplasări; de aceea, în timpul copilăriei mele, familia noastră a locuit succesiv în mai multe orașe.

Mama îi ajuta cu dărnicie pe cei nevoiași. Și tata era mărinimos, dar respectul său pentru lege și ordine se întindea până la buget. Odată, în două săptămâni, mama a cheltuit pentru a-i hrăni pe săraci mai mult decât venitul lunar al tatălui meu.

– Nu îți cer, te rog, decât să îți păstrezi actele de caritate în limită rezonabilă, i-a spus el.

Mama era foarte sensibilă chiar și la o muștrare blândă din partea soțului ei. A chemat o trăsură, fără să ne spună nouă, copiilor, nimic despre dispuță.

– Adio! Plec la mama mea, a spus ea, folosindu-se de binecunoscutul ultimatum.

Am izbucnit în plâns. Unchiul din partea mamei a sosit la momentul potrivit și i-a șoptit tatei un sfat înțelept, cules fără îndoială de dincolo de veacuri. După ce tata a făcut câteva remarci conciliante, mama a renunțat bucuroasă la trăsură. Așa s-a încheiat singura ceartă pe care am văzut-o vreodată între părinții mei. Dar îmi amintesc o discuție anume.

– Dă-mi te rog 10 rupii pentru o femeie nefericită care tocmai a venit la noi acasă, a zâmbit mama irezistibil.

– De ce 10 rupii? Una este de ajuns.

Tata a adăugat o justificare:

– Când tata și bunicii mei au murit brusc, am cunoscut pentru prima dată sărăcia. Singurul meu mic dejun, înainte să merg kilometri întregi pe jos până la școală, era o banană micuță. Mai târziu, la universitate, am fost atât de nevoiaș, încât i-am cerut unui judecător bogat un ajutor de o rupie pe lună. El a refuzat, spunând că până și o rupie este mult.

– Cu câtă amărăciune îți amintești de refuzul acelei rupii! a spus mama, cu inima rezonând spontan. Vrei ca și această femeie să-și amintească dureros că i-ai refuzat cele 10 rupii de care are nevoie urgentă?

– Mă dau bătut!

Cu gestul străvechi al soților învinși, el și-a deschis portofelul.

– Iată o bancnotă de 10 rupii. Dă-i-o cu toate urările mele de bine.

Tata avea tendința de a spune mai întâi „Nu“ la orice nouă cerere. Atitudinea lui față de femeia ciudată care îi câștigase atât de ușor simpatia mamei este un exemplu al prudenței sale obișnuite. Aversiunea față de acceptarea imediată

tipică minții occidentale nu face decât să onoreze principiul „reflecției adecvate“. Întotdeauna l-am considerat pe tata rezonabil și echilibrat în judecățile sale. Dacă reușeam să îmi susțin numeroasele cereri cu argumente convingătoare, el îmi satisfăcea invariabil dorința, indiferent dacă era vorba despre o excursie în vacanță sau o motocicletă nouă.

Tata ne impunea nouă, copiilor, o disciplină strictă, dar atitudinea față de sine era cu adevărat spartană. De exemplu, nu a mers niciodată la teatru, ci își căuta destinderea în diverse practici spirituale și lecturi din *Bhagavad Gita**. Evita luxul și se agăța de o pereche veche de pantofi până când aceștia deveneau inutile. Băieții săi și-au cumpărat automobile după ce acestea au intrat în uz popular, dar el s-a mulțumit întotdeauna să meargă zilnic la birou cu tramvaiul. Îi era străină acumularea de bani de dragul puterii. Odată, după ce a organizat Banca Orășenească din Calcutta, a refuzat să profite de pe urma cotei sale de acțiuni. A fost mulțumit doar să îndeplinească o îndatorire civică în timpul liber.

La câțiva ani după ce tata a ieșit la pensie, un contabil englez a venit să examineze registrele contabile ale Companiei de Căi Ferate Bengal-Nagpur. Investigatorul a descoperit cu uluire că tata nu solicitase niciodată primele restante.

– A făcut munca a trei oameni, a declarat contabilul. Are de primit 125 000 de rupii (aproximativ 41 250 de dolari) drept compensație retroactivă.

Autoritățile i-au trimis tatălui meu un cec cu această sumă. El i-a acordat atât de puțină importanță, încât nici măcar nu l-a menționat familiei. Mult mai târziu, a fost întrebat despre aceasta de către Bishnu, fratele meu mai mic, care a observat depozitul mare pe un extras de cont bancar.

– De ce să te entuziasmezi de profitul material? a răspuns tata. Cel care caută echitatea nu se bucură la câștig și nici nu este deprimat la pierdere. El știe că omul vine fără niciun ban pe această lume și pleacă la fel.

Tata, Bhagabati Charan Ghosh, discipol al lui Lahiri Mahasaya

La începutul căsniciei lor, părinții mei au devenit discipolii marelui maestru Lahiri Mahasaya din Benares**. Această legătură a întărit temperamentul

* Acest nobil poem sanscrit, inclus în epopeea *Mahabharata*, constituie Biblia hindusă. Cea mai poetică traducere în limba engleză este *The Song Celestial*, de Edwin Arnold (Philadelphia, David McKay). Una dintre cele mai bune traduceri, cu comentarii detaliate, este *Message of the Gita*, de Sri Aurobindo (Jupiter Press, 16 Semudoss St., Madras, India).

** Orașul este numit acum Varanasi. (n.tr.)

natural ascetic al tatei. Mama i-a făcut o mărturisire remarcabilă surorii mele mai mari, Roma: „Tatăl tău și cu mine trăim împreună ca soț și soție doar o dată pe an ca să avem copii.“

Tata l-a întâlnit prima dată pe Lahiri Mahasaya prin intermediul lui Abinash Babu*, un angajat al biroului din Gorakhpur al Căii Ferate Bengal-Nagpur. Abinash mi-a umplut tinerele urechi cu povești captivante despre numeroși sfinți indieni. Întotdeauna încheia invariabil cu un omagiu adus slavei superioare a gurului său.

– Ai auzit vreodată de împrejurările extraordinare în care tatăl tău a devenit discipol al lui Lahiri Mahasaya?

Abinash mi-a pus această întrebare provocatoare într-o după-amiază călduroasă de vară, în timp ce stăteam împreună în curtea casei mele. Am clătinat din cap cu un zâmbet de anticipare. Apoi, el a continuat:

Cu mulți ani înainte de nașterea ta, i-am cerut tatălui tău, care era șeful meu de birou, să îmi acorde o săptămână de concediu de la îndatoririle mele din Gorakhpur ca să îmi vizitez guru la Benares. Tatăl tău a râs de mine:

– Ai de gând să devii fanatic religios? Concentrează-te pe munca de birou dacă vrei să avansezi.

În acea zi, mergând cu tristețe spre casă pe o potecă din pădure, l-am întâlnit pe tatăl tău într-un palanchin. Și-a concediat servitorii și mijlocul de transport și mi s-a alăturat. Căutând să mă consoleze, mi-a arătat avantajele de a lucra pentru succesul lumesc. Dar eu îl ascultam apatic. Inima mea repeta: „Lahiri Mahasaya! Nu pot să trăiesc fără să te văd!“

Drumul nostru ne-a dus la marginea unui câmp liniștit, unde razele soarelui de după-amiază târzie încununau încă ondulația înaltă a ierbii sălbatice. Ne-am oprit să admirăm priveliștea. Acolo, pe câmp, la doar câțiva metri de noi, a apărut brusc forma marelui meu guru!**

– Bhagabati, ești prea aspru cu subordonatul tău! a răsunat vocea lui în urechile noastre uluite.

Apoi, a dispărut la fel de misterios cum venise. În genunchi, am strigat:

– Lahiri Mahasaya! Lahiri Mahasaya!

Tatăl tău a rămas încremenit de stupeoare câteva clipe, apoi a spus:

– Abinash, nu numai că îți dau *ție* concediu, dar îmi iau și *eu* ca să plec mâine la Benares. Trebuie să îl cunosc pe acest mare Lahiri Mahasaya, care

* Babu („Domnul“) este plasat la sfârșitul numelor bengaleze.

** Puterile extraordinare ale marilor maeștri sunt explicate în Capitolul 30, „Legea miracolelor“.

este capabil să se materializeze în voie ca să pledeze pentru tine! Îmi voi lua soția și îl voi ruga pe acest maestru să ne inițieze pe calea sa spirituală. Vrei să ne îndrumi la el?

– Desigur.

Răspunsul miraculos la rugăciunea mea și răsturnarea rapidă și favorabilă a evenimentelor m-au umplut de bucurie. În seara următoare, eu și părinții tăi am plecat spre Benares. A doua zi, am luat o trăsură cu cai și apoi a trebuit să mergem pe jos pe străduțe înguste până la casa izolată a gurului meu. Ajunși în micul său salon, ne-am înclinat în fața maestrului, așezat în poziția sa obișnuită de lotus. A clipit din ochii săi pătrunzători și i-a îndreptat spre tatăl tău.

– Bhagabati, ești prea aspru cu subordonatul tău!

Erau aceleași cuvinte precum cele pronunțate cu două zile înainte pe câmpul din Gorakhpur. Apoi, a adăugat:

– Mă bucur că i-ai permis lui Abinash să mă viziteze și că tu și soția ta l-ați însoțit.

Spre bucuria lor, el i-a inițiat pe părinții tăi în practica spirituală Kriya Yoga*. Încă din ziua memorabilă a viziunii, tatăl tău și cu mine am devenit prieteni apropiați, ca frați discipoli. Lahiri Mahasaya a fost extrem de interesat de nașterea ta. Viața ta va fi cu siguranță legată de a lui, întrucât binecuvântarea maestrului nu te părăsește niciodată.

Lahiri Mahasaya a părăsit această lume la scurt timp după ce eu am intrat în ea. Fotografia lui într-o ramă ornată a împodobit întotdeauna altarul familiei noastre în diferitele orașe în care tata a fost transferat de biroul său. De multe ori, dimineața și seara, eu și mama meditam în fața altarului improvizat, oferind flori scaldate în pastă parfumată de lemn de santal. Cu tămâie, smirnă și devoțiunile noastre unite, onoram Divinitatea care își găsisese exprimarea deplină în Lahiri Mahasaya.

Fotografia maestrului a avut influență covârșitoare asupra vieții mele. Când am crescut, resimțeam tot mai mult gândul la el. Deseori, în meditație, vedeam cum imaginea sa ieșea din micul cadru, lua o formă vie și se așeza în fața mea. Dar, când încercam să ating picioarele corpului său luminos, acesta se schimba și redevenea imaginea. Odată cu trecerea din copilărie în adolescență,

* Tehnică yoghină prin care tumultul senzorial este liniștit, ceea ce permite identificarea tot mai extinsă cu conștiința cosmică (vezi Capitolul 26).

Lahiri Mahasaya s-a transformat în mințea mea din fotografia înrămată într-o prezență vie, iluminatoare. Mă rugam frecvent la el în momentele de încercare sau de confuzie și îi găseam astfel îndrumarea liniștitoare. La început, mă întristam știind că nu mai trăiește. Pe măsură ce am început să-i descopăr prezența misterioasă atotcuprinzătoare, am încetat să mă mai plâng. El le scrisese adesea discipolilor prea nerăbdători să îl vadă: „De ce să veniți să-mi vedeți învelișul corporal când eu stau mereu în fața privirii voastre spirituale (*kutastha*)?”

La vârsta de 8 ani, am fost binecuvântat cu o vindecare miraculoasă prin intermediul fotografiei lui Lahiri Mahasaya, experiență care mi-a întărit iubirea. În timp ce mă aflam la moșia familiei noastre din Ichapur, în Bengal, m-am îmbolnăvit de holeră asiatică. Starea mea de sănătate era disperată, iar medicii nu erau în stare de nimic. La căpătâiul meu, mama m-a implorat să mă concentrez asupra imaginii lui Lahiri Mahasaya de pe peretele de deasupra capului meu.

– Închină-te în fața lui în spirit!

Ea știa că eram prea slăbit chiar și pentru a ridica mâinile în semn de salut.

– Dacă îți arăți devoțiunea intensă și îngenunchezi în interior în fața lui, viața îți va fi salvată!

I-am privit fotografia și am văzut cum o lumină orbitoare mi-a învăluit corpul și întreaga cameră. Greța și alte simptome incontrollabile au dispărut și m-am simțit bine. Imediat, am avut suficientă putere ca să mă aplec și să-i ating picioarele mamei, în semn de apreciere pentru credința ei nemăsurată în guru. Ea și-a apăsat capul de mai multe ori pe mica imagine.

– O, Maestre Omniprezent, îți mulțumesc că lumina ta l-a vindecat pe fiul meu!

Mi-am dat seama că și ea observase aureola luminoasă prin care mă vindecasem instantaneu de o boală de obicei letală.

Această fotografie este unul dintre bunurile mele cele mai de preț. Îi fusese dăruită tatălui meu de însuși Lahiri Mahasaya și poartă o vibrație sacră. Fotografia are o poveste miraculoasă, pe care am auzit-o de la Kali Kumar Roy, fratele discipol al tatălui meu.

Se pare că maestrului îi displăcea adânc să se lase fotografiat. În ciuda protestelor lui, odată a fost făcută o fotografie de grup cu el și mai mulți adepți, printre care și Kali Kumar Roy. Spre uimirea sa, fotograful a descoperit că, pe clișeul cu imagini clare ale tuturor discipolilor, nu se vedea decât un spațiu gol în centru, unde se aștepta în mod rezonabil să-i vadă conturul lui Lahiri Mahasaya. Fenomenul a suscitat numeroase discuții.

Ganga Dhar Babu, discipol și fotograf expert, s-a lăudat că nu va lăsa să îi scape imaginea fugară. În dimineața următoare, a venit cu echipamentul său, în timp ce guru stătea în poziția lotus pe o bancă de lemn cu un paravan în spate. Luându-și toate măsurile de precauție pentru reușită, fotograful a expus 12 clișee. Pe fiecare dintre ele a găsit amprenta băncii de lemn și a paravanului, dar, încă o dată, imaginea maestrului lipsea.

Înlăcrimat și rușinat, Ganga Dhar Babu și-a căutat gurul. Au trecut mai multe ore până când Lahiri Mahasaya a rupt tăcerea cu un comentariu elocvent:

– Eu sunt Spirit. Poate aparatul tău să sesizeze Invizibilul omniprezent?

– Văd că nu! Dar, Sfinte Domn, doresc cu ardoare o imagine a templului trupesc în care, din cauza înțelegerii mele înguste, nu am văzut că Spiritul locuiește pe deplin.

– Vino, atunci, mâine dimineață. Voi poza pentru tine.

Din nou, fotograful și-a concentrat aparatul. De data aceasta, imaginea sacră era clară pe clișeu, fără a mai fi învăluită de invizibilitate misterioasă. Maestrul nu a mai pozat niciodată pentru o altă fotografie; cel puțin, eu nu am văzut niciuna.

Fotografia este reprodușă în această carte. Trăsăturile frumoase ale lui Lahiri Mahasaya, cu expresie universală, nu sugerează cărei rase i-a aparținut. Bucuria sa intensă a comuniunii cu Dumnezeu este ușor dezvăluită de zâmbetul oarecum enigmatic. Ochii îi sunt întredeschiși, ceea ce denotă interesul asupra lumii exterioare, dar și asupra celei interioare. Complet dezinteresat de atracțiile pământești mărunte, el era permanent pe deplin conștient de problemele spirituale ale căutătorilor care îi solicitau generozitatea.

La scurt timp după vindecarea mea prin puterea imaginii gurului, am avut o viziune spirituală remarcabilă. Într-o dimineață, așezat pe patul meu, am căzut într-o reverie profundă.

„Ce se ascunde în spatele întunericului ochilor închiși?“ Acest gând iscoditor mi-a apărut cu putere în minte. O lumină intensă s-a manifestat dintr-odată în privirea mea interioară. Formele divine ale sfinților, stând în poziție de meditație în peșteri de munte, s-au derulat ca niște imagini cinematografice în miniatură pe marele ecran strălucitor din fruntea mea.

– Cine sunteți voi? am întrebat cu voce tare.

– Suntem yoghini din Himalaya.

Răspunsul celest este greu de descris; inima mea era entuziasmată.

– Ah, îmi doresc mult să merg în Himalaya și să ajung asemenea vouă!

Viziunea a dispărut, dar razele argintii s-au extins în cercuri tot mai largi până la infinit.

ERDIS | We know

– Ce este această strălucire minunată?

– Eu sunt Ishvara*. Eu sunt Lumina.

Vocea se auzea ca o șoaptă de nori.

– Vreau să fiu una cu Tine!

Din extazul meu divin care se diminuea treptat, am rămas cu moștenirea permanentă a inspirației de a-l căuta pe Dumnezeu, „bucuria eternă, mereu nouă“. Această amintire a persistat multă vreme după viziune.

Am o altă amintire timpurie remarcabilă, întrucât port cicatricea până în ziua de azi. Într-o dimineață devreme, stăteam împreună cu Uma, sora mea mai mare, sub un arbore de *neem* în complexul nostru din Gorakhpur. Ea mă învăța dintr-un abecedar bengalez când reușeam să îmi îndepărtez privirea de la papagalii din apropiere care mâncau fructe margosa coapte. Uma se plângea de un furuncul la picior și a adus un borcan cu unguent. Am luat și eu și mi-am întins un pic pe antebraț.

– De ce pui unguent pe un braț care nu are nimic?

– Ei bine, surioară, simt că mâine îmi va ieși un furuncul. Testez unguentul tău pe locul unde o să apară.

– Mincinosule!

– Surioară, nu mă face mincinos până nu vezi ce se va întâmpla mâine dimineață.

Mă sufocam de indignare. Uma nu s-a lăsat impresionată și a repetat acuzația. I-am răspuns lent cu hotărâre categorică în voce:

– Prin forța voinței din mine, declar că mâine voi avea un furuncul imens exact în acest loc pe brațul meu; iar furunculul *tău* se va dubla!

Dimineața următoare, aveam un furuncul impresionant în locul indicat; iar dimensiunile furunculului sorei mele se dublaseră. Cu un țipăt, ea a alergat la mama.

– Mukunda a devenit necromant!

Cu gravitate, mama m-a instruit să nu mai folosesc niciodată forța cuvintelor pentru a face rău. De atunci, mi-am amintit întotdeauna sfatul ei și l-am urmat.

Am scăpat de furuncul prin intervenție chirurgicală. Am și astăzi cicatricea vizibilă lăsată de incizia medicului pe antebrațul meu drept, amintirea permanentă a puterii cuvintelor.

* Nume sanscrit al lui Dumnezeu sub aspectul său de Guvernator al Universului; de la rădăcina *Is*, „a governa“. Există 108 nume ale lui Dumnezeu în scripturile hinduse, iar fiecare dintre ele poartă o nuanță diferită de semnificație filosofică.

Acele fraze simple și aparent inofensive către Uma, rostite cu concentrare profundă, fuseseră însoțite de o forță necunoscută capabilă să explodeze ca o bombă și să producă efecte certe, deși dăunătoare. Am înțeles mai târziu că puterea vibratorie explozivă din vorbire poate fi dirijată cu înțelepciune pentru a ne elibera viața de dificultăți, fără să provoace neplăceri.*

Familia noastră s-a mutat la Lahore, în Punjab. Acolo am găsit o imagine a Mamei Divine sub aspectul zeiței Kali**, care sfințea un mic altar de pe balconul casei noastre. Am fost cuprins de convingerea neclintită că îmi va fi împlinită orice rugăciune rostită în acel loc sacru. Într-o zi, când mă aflam acolo cu Uma, am privit două zmeie care pluteau deasupra acoperișului clădirilor de pe partea opusă a aleii foarte înguste.

– De ce ești atât de tăcut? m-a întrebat Uma, împingându-mă jucăuș.

– Mă gândesc cât de minunat este că Mama Divină îmi oferă tot ceea ce cer.

– Așadar, dacă îi ceri, poate îți da și cele două zmeie! a râs sora mea batjocoritor.

– De ce nu?

Am început să mă rog în tăcere ca să intru în posesia lor.

În India există un joc cu zmeie a căror sfoară este acoperită cu clei și sticlă măcinată. Fiecare jucător încearcă să taie sfoara adversarului său. Zmeul eliberat zboară pe deasupra acoperișurilor și este foarte amuzant să îl prinzi. Uma

Uma, sora mea,
în copilărie

* Virtuțile infinite ale sunetului provin din Cuvântul Creator, *Aum*, puterea vibratorie cosmică din spatele tuturor energiilor atomice. Orice cuvânt rostit cu conștientizare clară și concentrare profundă are putere de materializare. Repetarea cu voce tare sau în minte a cuvintelor inspiratoare s-a dovedit eficientă în metoda lui Coué și în sisteme similare de psihoterapie; secretul constă în intensificarea ratei vibratorii a minții. Poetul Tennyson ne-a lăsat, în *Memoriile sale*, relatarea procedurii sale repetitiv pentru a trece dincolo de mintea conștientă în supraconștientă: „Am avut frecvent, încă din copilărie, când eram singur, un fel de transă de veghe – nu găsesc un cuvânt mai potrivit. Ea vine când îmi *repet* în tăcere numele meu pentru mine, până când, dintr-odată, din intensitatea conștienței individualității, individualitatea însăși pare să se dizolve și să se estompeze în ființa nemărginită. Iar aceasta nu este o stare confuză, ci este cea mai lucidă, cea mai sigură, cu totul dincolo de cuvinte, în care moartea este o imposibilitate aproape ridicolă. Pierderea personalității (dacă asta se întâmplă) nu pare a o extincție, ci singura viață adevărată.“ El mai scria: „Nu este un extaz nebulos, ci o stare de minunare transcendentă, asociată cu claritatea absolută a minții.“

**Kali este un simbol al lui Dumnezeu sub aspectul său de Mama Natură veșnică.

și cu mine ne aflam pe balcon, însă părea imposibil ca vreun zmeu dezlegat să ajungă în mâinile noastre; mai curând, sfoara lui s-ar fi agățat de acoperișuri.

Jucătorii de peste stradă și-au început jocul. O sfoară a fost tăiată, iar zmeul a plutit în direcția mea. A rămas nemișcat pentru o clipă, întrucât vântul scăzuse, ceea ce a fost suficient pentru ca sfoara să se agațe ferm de un cactus de pe terasa casei de vizavi. Se formase bucla ideală pe care să o prind, așa că i-am oferit premiul Umei.

– A fost doar o întâmplare extraordinară, nu un răspuns la rugăciunea ta. O să te cred când aduci și celălalt zmeu.

În ochii negri ai sorei mele se citea mai multă uluire decât în cuvintele ei. Am continuat să mă rog și mai intens. O smucitură forțată a celuiilalt jucător l-a făcut să-și piardă brusc zmeul. Acesta a venit către mine, dansând în vânt. Cactusul, ajutorul meu fidel, a agățat din nou sfoara zmeului în bucla prin care să o apuc. I-am oferit Umei al doilea trofeu.

– Într-adevăr, Mama Divină te ascultă! Este prea ciudat pentru mine!
Apoi a luat-o la fugă precum o căprioară speriată.